

at det i alt Fald kunde beholde Livet og senere blive en Arbejdsværdi. Efter at Friheden er blevet indført, er der ingen Arbejdsgiver, der har en saadan Interesse. Den Kvinde, der bliver frugt-sommelig, maa jo forlade sit Arbejde for nogen Tid, og Arbejdsgiveren kan være en human tænksom og god Mand, som sørger for sine undergivne under saadanne Forhold, men han har ikke nogen økonomisk Interesse deri. Det er klart, at med Friheden følger ogsaa Muligheden for Frihedens Misbrug, og det er en sørgelig Sandhed, at Negerbefolkningen paa de vestindiske Øer ikke i moralsk og intellektuel Henseende staar saa højt, som det kunde være ønskeligt. Det er derfor slet ikke saa forunderligt, at der under Slaveriet var bedre Forhold med Hensyn til Børnedødeligheden end under Friheden, det vil det ærede Medlem let se, naar han tænker nærmere derover.

Men naturligvis, jo større Manglerne er, des mere maa der ogsaa udefra gøres for at afhjælpe dem, og jeg tror, jeg tør sige, at der baade ved privat Initiativ og ved Autoriteternes Omsorg stadig gøres ikke saa lidt, og at der ogsaa i de senere Aar er sket betydelige Fremskridt. Det bedste Arbejde paa saadanne Omraader som her, hvor det drejer sig om uagtsom Behandling af smaa Børn, er det, der gøres frivilligt. Det bliver ikke Embedsmændene, men varmhjertede Mænd og navnlig Kvinder, som ved deres rent menneskelige Omsorg gøre mest, og der er især en Forening, der har indlagt sig overordentlig stor Fortjeneste af dette Arbejde, det er Dronning Louises Forening for Syge- og Børnepleje paa de dansk vestindiske Øer. Den har gjort og gør et meget velsignelsesrigt Arbejde, og det er ogsaa mit Haab, at dens Virksomhed mere og mere maa spores. Autoriteterne støtter denne Forenings Virksomhed paa alle mulige Maader, sidst ved en Foranstaltning, som skal tjene til at skaffe den flere Midler til at virke med. Ærede Medlemmer vil være bekendt med, at der paa St. Croix fra gammel Tid er de saakaldte Rombodsbevillinger. Der er nu kun et begrænset Antal tilbage af dem, og det er en af de mest eftertragtede Ting paa Øerne at faa en saadan Bevilling. Naar en Mand, der har siddet med en Rombodsbevilling, dør, er der allerminst lige saa megen Rift om Bevil-lingen, som der er om en Klasselotterikollektion her i Landet, og det vil jo sige noget. Nu er man kommet ind paa ikke mere at give disse Bevillinger til private

Folk — man kan jo sige, at det ligefrem er en Gave, man giver dem, idet Ejeren gerne har en Bestyrer til at passe Romboden, medens han selv i Regelen tilhører et helt andet Samfundslag end dem, der ellers er Rombodsejere og Værtshusholdere. Jeg kunde nævne Eksempler paa meget fine Navne fra de vestindiske Øer, der fra gammel Tid er Indehavere af Rombodsbevillinger, og som sidder og tager en ret betydelig Indtægt ind med meget lille Arbejde og meget lille Risiko. Dette har vi fra Administrationens Side fundet var et uheldigt Forhold, og vi er da kommet ind paa at give disse Rombodsbevillinger ikke til privat Udnyttelse, men til Folk, der repræsenterer den nævnte Forening, Dronning Louises Forening for Syge- og Børnepleje paa de dansk vestindiske Øer, og som forpligter sig til at lade hele Overskuddet gaa til denne Forening. Paa denne Maade har vi allerede faaet en betydelig Forøgelse af de Midler, som Foreningen har at virke med, og haaber i Løbet af faa Aar, da netop flere Rombodsbevillinger staar for Fald, at faa endogsaa et meget betydeligt Beløb tilvejebragt til dette smukke og fortjenstfulde Samfundsarbejde.

Ligeledes drages der Omsorg for, at farvede Kvinder faar Undervisning som Jordemødre; flere har været sendte herover for at uddannes dertil. Jeg skal ogsaa henlede Opmærksomheden paa visse Forandringer i Lovgivningen, som dels allerede er sket og dels paatænkes, saaledes en Lov, der sætter en Stopper for det tidligere meget udbredte og meget uheldige Forhold, at veneriske Ammer uden nogen som helst Kontrol ammede Smaa børn. Ved den sidste Lov angaaende Foranstaltninger mod venerisk Smittes Udbredelse paa de vestindiske Øer er der sat en Stopper herfor. Ligeledes har man under Overvejelse en Forandring af Alimentslovgivningen, hvorved vi paa Øerne faar indført lignende humane Bestemmelser som her i Landet, navnlig saaledes, at det offentlige træder til til Støtte for Barnemoderen, for saa vidt Barnefaderen enten forsvinder — hvad der jo ikke er saa sjældent med den flygtige Del af Negerbefolkningen, der idelig rejser omkring mellem de forskellige Øer — eller paa anden Maade unddrager sig sine Forpligtelser. Det ærede Medlem ser saaledes, at der tænkes paa disse Ting, og at der gøres noget for at hjælpe derpaa, og jeg kan forsikre det ærede Medlem for, at det er Forhold, som Admini-